

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. Ch.**
bytem X.
zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Saxlem
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č. j. JMK 114840/2017, sp. zn. S-JMK 66530/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. ODSČ-35430/16-82, č. j. ODSČ-35430/16-82 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu již pravomocně ukončeného správního řízení, vedeného prvostupňovým správním orgánem pod sp. zn. ODSČ-35430/16-FIL/V, ukončeného příkazem ze dne 13. 10. 2016, č. j. ODSČ-35430/16-16 (v právní moci dne 2. 11. 2016), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel vozidla tovární značky X., RZ: X., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem, když porušení pravidel silničního provozu předmětným vozidlem spočívalo v neoprávněném stání, tedy v porušení povinnosti dle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jednání bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ulice Studentská 1 v Brně dne 13. 10. 2015 v 13:44 hod. Příkaz byl žalobci doručen dne 24. 10. 2016 a nabyl právní moci dne 2. 11. 2016. Proti příkazu si žalobce nepodal včas odpor. Teprve dne 2. 2. 2017 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žádost o obnovu řízení skončeného pravomocným příkazem.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. V podané žalobě žalobce nejprve namítal, že žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí nesprávný údaj, a sice že „dne 14. 3. 2017 obdržel správní orgán I. stupně návrh odvolatele na obnovu řízení ve věci předmětného přestupku“. Žalobce k tomu uvedl, že svůj návrh na obnovu řízení zaslal prvostupňovému správnímu orgánu již dne 1. 2. 2017 formou e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem. Tento návrh pak doplnil podáním ze dne 14. 3. 2017. Obě uvedená podání prvostupňový správní orgán zmínil ve svém rozhodnutí, avšak žalovaný tyto procesní okolnosti uvedl ve svém rozhodnutí nesprávně a původní návrh žalobce ze dne 1. 2. 2017 zcela opomněl. Nesprávné datum podání žalovaný opakoval i dále v textu odůvodnění svého rozhodnutí, a to na straně 3 uprostřed, jinak však správně konstatoval, že objektivní tříletá lhůta dosud neuplynula.
4. Žalobce všem správním orgánům vytkl, že nepostupovaly s řádnou odbornou péčí a nezjišťovaly všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, ačkoliv šlo o řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, a kdy jsou k takovému postupu správní orgány ze zákona povinny. Správní orgány takto řádně nepostupovaly ani na základě výzev žalobce, který je na tuto jejich povinnost upozorňoval a navrhoval provedení důkazů (poznámka soudu: žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval nesprávný postup správních orgánů a ani důkazy, které navrhoval k jejich provedení). Postup správních orgánů byl jednostranně zaměřen na okolnosti jdoucí k tíži žalobce, aniž by byly zohledněny všechny skutkové okolnosti případu. Rozhodnutí tak nejsou spravedlivá a žalobci byla uložena sankce za jednání, kterého se prokazatelně nedopustil.

Naopak skutečný pachatel přestupku nebyl správními orgány ani řádně obeslán k podání vysvětlení.

5. Správní orgány ve všech dosavadních stupních řízení postupovaly pouze rutinním až mechanickým způsobem pravděpodobně i s ohledem na skutečnost, že věc se jim mohla jevit jako skutkově jasná a ukládaná sankce jako bagatelní. I za těchto okolností měly správní orgány postupovat zákonným způsobem a v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Prvostupňové rozhodnutí ve věci obnovy řízení totiž působí dojmem, že do běžného šablonovitého textu byly dosazeny příslušné údaje konkrétního případu (černá a modrá barva písma), přičemž obsah rozhodnutí byl jinak předem dán. Obdobně postupoval i žalovaný, když například v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že počátek subjektivní lhůty pro podání žalobcova návrhu na obnovu řízení nelze ze spisového materiálu dovodit, ačkoliv žalobce ve svém návrhu ze dne 1. 2. 2017 na straně 2 výslovně uvedl, že jím uplatňovaný důkaz vyšel najevo ke dni 8. 12. 2016, z čehož je podle jeho názoru evidentní, že toto datum je i datem, kdy se žalobce dozvěděl o důvodu obnovy řízení, a tedy i počátkem běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení.
6. Žalobce dále citoval obsah ustanovení § 50 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
7. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a také jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje zákonné náležitosti předepsané v citovaném ustanovení, konkrétně podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a také zejména informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný pouze obecně a neúplně uvedl důvody, o které žalobce opřel svůj návrh na obnovu řízení, a přestože nezmínil žádné důkazní návrhy vznesené žalobcem a ani nezmínil, že by sám nějaké důkazy provedl, vyjádřil svůj nepodložený názor, že žalobce neuvedl žádný důkaz, ani skutečnost, které by vyšly najevo a dříve byly neznámé, přičemž by existovaly v době původního řízení. Žalovaný se nevypořádal ani s důkazními návrhy žalobce a ani s jeho tvrzeními a námitkami, přitom je měl meritorně posoudit (poznámka soudu: žalobce nijak neupřesnil námitky či tvrzení, s nimiž se žalovaný nevypořádal). Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádné úvahy, nýbrž jen obecné citace právní úpravy bez návaznosti na skutkové okolnosti případu. Pak následuje pouze závěr, že se žalovaný ztotožňuje s posouzením prvostupňového správního orgánu. Podle žalobce je proto odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné a nepřesvědčivé a neposkytující spolehlivý podklad pro vydání rozhodnutí. Žalovaný věc neposoudil řádně a v řízení nepostupoval řádně a v souladu s právními předpisy. Proto vydal nesprávné rozhodnutí, které je v rozporu s právními předpisy. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný nepostupoval ani v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož dbá, aby přijaté řešení bylo s veřejným zájmem, a odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce již v podání svého návrhu na obnovu řízení ze dne 1. 2. 2017 poukazoval na to, že jde ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu o řízení, v němž má být uložena povinnost z moci úřední, protože byl správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce (jemuž má být povinnost uložena). Správní

orgán byl též povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a podle § 52 správního řádu provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci.

8. Správní orgán tyto zákonné požadavky nenaplnil, protože proběhlo řízení procesně nesprávně a v rozporu s příslušnými ustanoveními právních předpisů.
9. Žalobce k důkazu navrhoval pouze písemnosti založené ve správním spise (žádost žalobce ze dne 1. 2. 2017 o obnovu správního řízení, doplnění této žádosti ze dne 14. 3. 2017, prvostupňové správní rozhodnutí, druhostupňové správní rozhodnutí). Uvedené důkazy jen dokumentují průběh správního řízení, ale nejsou relevantními důkazy v pravém slova smyslu.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na jednotlivé žalobní námitky. K námitce týkající se nesprávně uvedeného údaje o datu podání návrhu na obnovu řízení (uvedeno dne 14. 3. 2017, zatímco žalobce zaslal tento návrh již dne 1. 2. 2017 prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem) žalovaný uvedl, že jde o chybu v psaní, která nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
12. K námitce žalobce, že mu byla uložena sankce za jednání, kterého se prokazatelně nedopustil, zatímco skutečný pachatel nebyl řádně obeslán k podání vysvětlení, žalovaný uvedl, že odpovědnost za přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, tudíž se neposuzuje, zda se provozovatel skutečně dopustil jednání se znaky přestupku. Oznamovaný řidič byl správním orgánem řádně obeslán, zásilka se však vrátila zpět, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý.
13. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že správní rozhodnutí jsou šablonovitá. Jestliže žalobce zjistil dne 8. 12. 2016 náhradní doručovací adresu sděleného řidiče, nepovažuje toto žalovaný za počátek subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Dle § 125g zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení s provozovatelem vozidla, nelze již zahájit řízení o přestupku se sděleným řidičem. Proto sdělení kontaktní adresy řidiče po zahájení řízení s provozovatelem vozidla již nebylo v dané věci relevantní. Provozovatel vozidla je povinen znát úplné, správné, kompletní a aktuální údaje o řidiči vozidla, kterému vozidlo svěřil (§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu). K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 7 As 135/2016, z něhož vyplývá, že „Po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel, znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu, zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům“.

14. Žalovaný nesouhlasil dále s námitkou žalobce v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, když v odůvodnění žalovaný uvádí jen neúplným způsobem důvody žádosti o obnovu řízení a nezmiňuje žádné důkazní návrhy vznesené žalobcem. Podle žalovaného však nebyly důkazní návrhy vznesené žalobcem relevantní, neboť je mohl uplatnit v původním řízení. Žalovaný považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s podanou žalobou, považuje napadené rozhodnutí za správné a dostatečně odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce v podané replice reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Odmítl, že by v případě špatného údaje o datu podání návrhu na obnovu řízení šlo pouze o chybu v psaní. Podle žalobce jde o věcně nesprávný údaj v napadeném rozhodnutí. Žalobce trval na tom, že svůj návrh na obnovu řízení podal již dne 1. 2. 2017 formou e-mailu podepsaného zaručeným elektronickým podpisem a tento svůj návrh následně doplnil podáním ze dne 14. 3. 2017. Obě uvedená podání výslovně zmiňoval i prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí, žalovaný však přesto tyto podstatné procesní okolnosti zcela opomíjí.
17. V projednávané věci nešlo o případ zapůjčení vozidla třetí osobě, nýbrž o převod vlastnického práva k vozidlu, a to na osobu kupujícího V. M. Ten se stal nejen novým vlastníkem, ale také jeho provozovatelem. Žalobce vyvinul veškeré možné úsilí, aby zjistil aktuální, správné a úplné kontaktní údaje o nabyvateli vozidla, přičemž adresa kupujícího, uvedená v kupní smlouvě, se shodovala s adresou jeho trvalého bydliště uvedeného v občanském průkazu. Žalobce nemohl předpokládat, že jde o adresu Magistrátu města Zlína, jako ohlašovny trvalého pobytu. Dokonce ani nevěděl, že toto právní úprava umožňuje. Žalobce nemohl ani předpokládat, že pracoviště registru řidičů odmítne zaevidovat převod vozidla z důvodu chybějících dokladů, s jejich poskytnutím bude kupující v prodlení, a že v důsledku této skutečnosti zůstane žalobce zaevidován jako provozovatel vozidla ještě řadu měsíců poté, co vozidlo kupujícímu prodal i fakticky předal do jeho dispozice. Žalobce byl v dobré víře, že oznamovaná adresa kupujícího je aktuální a správná, a že na ní kupující poštu řádně přebírá. Žalobce je dnes přesvědčen, že mu kupující rozhodně skutečnosti, týkající se jeho adresy, zamlčel záměrně, a vědomě pak po řadu měsíců zneužíval situace, že jako provozovatel vozidla je stále evidován žalobce, a to k páčání řady dopravních přestupků. Přes četné výzvy žalobce kupující stále odpíral poskytnout součinnost potřebnou k řádnému zaevidování prodeje vozidla. Správní orgány k těmto podstatným okolnostem nepřihlížely. V obdobné věci téhož účastníka řízení i téhož kupujícího předmětného vozidla postupoval Magistrát města Zlína tak, že řízení ve věci zastavil (bez uložení sankce provozovateli vozidla). O tom žalobce informoval příloženým Sdělením Magistrátu města Zlína ze dne 11. 5. 2017.

18. Žalobce se dále neztotožnil se závěrem žalovaného v tom, že důkazní návrhy mohl uplatnit v původním řízení, protože v návrhu na obnovu řízení již nebyly tyto relevantní. I kdyby tento závěr žalovaného byl věcně správný, měl ho žalovaný uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což neučinil. V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze obecně popsal důvody, o které žalobce svou žádost opřel, přitom nezmínil žádné důkazní návrhy vznesené žalobcem a ani nezmínil, že by nějaké důkazy provedl. Vyjádřil jen svůj názor, že žalobce neuvedl žádný důkaz nebo skutečnost, které by vyšli najevo a byli dříve neznámé, přičemž by již existovali v době původního řízení. Žalovaný se nikterak nevypořádal s důkazními návrhy žalobce a ani s jeho argumentací či námitkami, které měl žalovaný v napadeném rozhodnutí meritorně posoudit (poznámka soudu: žalobce ani zde neupřesnil, se kterou argumentací žalobce a navrhovanými důkazy se žalovaný nevypořádal). Odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy, kterými se žalovaný řídil při vydání rozhodnutí, obsahuje pouze obecné citace právní úpravy bez návaznosti na případ žalobce. Odůvodnění rozhodnutí je tak nedostatečné, nepřesvědčivé a neposkytuje spolehlivý podklad pro vydání rozhodnutí.
19. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného v tom, že žalobce mohl své důkazní návrhy uplatnit již v původním řízení. Žalobce opětovně uvedl, že v původním řízení (ukončeném vydáním příkazu ze dne 13. 10. 2016) nemohl ke svému prospěchu uplatnit náhradní doručovací adresu kupujícího V. M., neboť za trvání původního řízení byly pro něj tyto skutečnosti neznámé. Všechny tyto skutečnosti se žalobce dozvěděl právě až z příkazu ze dne 13. 10. 2016, který si převzal dne 24. 10. 2016. Stejně tak neměl k dispozici informační systém základních registrů, kde by případně mohl zjistit další adresy kupujícího. Údaje z tohoto informačního systému tak mohly být známy pouze správnímu orgánu. O náhradních doručovacích adresách kupujícího se žalobce mohl teoreticky dozvědět z veřejně dostupných rejstříků nejdříve až dne 8. 12. 2016 (tedy po skončení příkazního řízení a po uplynutí lhůty pro podání odporu proti příkazu ze dne 13. 10. 2016). Neznámé skutečnosti tedy nemohl ke svému prospěchu uplatnit v původním řízení. V době původního řízení ani v rámci lhůty pro podání odporu proti příkazu ze dne 13. 10. 2016 žalobce nemohl rovněž uplatnit ani důkaz o skutečnosti, že na základě písemné kupní smlouvy ze dne 29. 6. 2015 se stal vlastníkem a provozovatelem vozidla kupující V. M., kterýžto důkaz vyšel najevo až dne 2. 11. 2016 formou zápisu změny vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel a v technickém průkazu vozidla.
20. Za této situace žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že důkazní návrhy žalobce nebyly relevantní, protože je mohl uplatnit v předchozím řízení. V této souvislosti je třeba důsledně rozlišovat skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho činnosti a skutečnosti známé účastníkovi řízení. Pokud by byly správnímu orgánu v době původního řízení známy náhradní doručovací adresy kupujícího V. M., pak je žalobce toho názoru, že správní orgán pochybil, pokud kupujícímu na tyto adresy nedoručoval. Správní orgán v příkazu ze dne 13. 10. 2016 uvedl, že „správní orgán zaslal uvedenou osobě výzvu k podání vysvětlení. Písemnost se dne 8. 3. 2016 vrátila správnímu orgánu zpět, zásilku si totiž nikdo ve stanovené lhůtě nevyzvednul a na uvedenou doručovací adresu sídlí pouze Magistrát města Zlín“. Za této situace byl povolán k odpovědnosti za správní delikt provozovatel vozidla. Pokud by za této situace správní orgán využil žalobcovy námítky, a také možnosti doručovat kupujícímu písemnosti i na další známé adresy (popř. by doručoval

prostřednictvím policie), pak by mohlo být tvrzení žalobce o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku potvrzeno.

21. Ve zbytku žalobce setrval na dosavadní argumentaci, stejně jako na návrhu žalobního petitu.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
23. S ohledem na uplatněné žalobní námitky krajský soud ověřil ze správního spisu skutková zjištění. Zjistil, že žalobce podal dne 1. 2. 2017 (ve 22:45:02) elektronicky u prvostupňového správního orgánu žádost o obnovu řízení, kterou podatelna prvostupňového správního orgánu zaevidovala dne 2. 2. 2017 (viz razítko podatelny na podání). Předmětné podání žalobce ještě doplnil podáním ze dne 13. 3. 2017. Žalobce žádal o obnovu správního řízení vedeného před Magistrátem města Brna pod sp. zn. ODSČ-35430/16-FIL/V, jenž bylo ukončeno vydáním příkazu dne 13. 10. 2016, č. j. ODSČ-35430/16-16, který nabyl právní moci dne 2. 11. 2016. Předmětným příkazem byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit jako provozovatel vozidla tovární značky X, RZ: X., tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu předmětným vozidlem spočívalo v neoprávněném stání v rozporu s § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu na pozemní komunikaci v Brně, ulice Studentská 1, dne 13. 10. 2015 v 13:44 hod., když tímto jednáním byly naplněny znaky přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedené jednání bylo zjištěno a oznámeno Městskou policií Brno. Vydaným příkazem byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a rovněž povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Vydaný příkaz obsahoval také poučení o tom, že lze proti němu podat do 8 dnů odpor na Magistrátu města Brna, čímž dojde ke zrušení odporu a bude pokračováno ve správním řízení. Nebude-li podán odpor proti příkazu, příkaz se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Ze správního spisu krajský soud dále zjistil, že žalobce proti příkazu nepodal odpor, protože příkaz nabyl právní moci dne 2. 11. 2016 a stal se rovněž vykonatelným (žalobce převzal zásilku s příkazem dne 24. 10. 2016 do vlastních rukou).
24. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že přestupek zjistila a oznámila Městská policie Brno. V oznámení přestupku ze dne 13. 10. 2015 v 13:44 hod. bylo uvedeno, že neznámá osoba s vozidlem tovární značky X., RZ: X. nedodržela v místě přestupku pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že porušila povinnost při stání zachovat jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr (neprůjezdnost). Místem přestupku bylo Brno – Bohunice, ul. Studentská 1. Tímto jednáním bylo porušeno ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se osoba dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona

o silničním provozu. Strážníkům se nepodařilo zjistit osobu podezřelou ze spáchání přestupku, a tedy ani projednat přestupek v blokovém řízení. K datu přestupku bylo vozidlo evidováno na žalobce, jehož totožnost byla ověřena výpisem z evidence vlastníků vozidel. Zjištěná osoba k přestupku uvedla, že vozidlo bylo dne 29. 6. 2015 prodáno panu V. M., bytem ve Zlíně, náměstí Míru 12. Z místa přestupku pořídila policie fotodokumentaci stání vozidla, jenž tvoří součást správního spisu.

25. Vzhledem ke zjištění, že žalobce je provozovatelem předmětného vozidla, zaslal mu prvostupňový správní orgán výzvu: buď k uhrazení částky 700 Kč anebo sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Takové sdělení by bylo považováno za podání vysvětlení. V případě neuhrazení předmětné částky a nezjištění osoby pachatele přestupku, byl žalobce upozorněn na to, že bude zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Předmětná výzva byla žalobci doručena dne 22. 1. 2016. Podáním zasláným správnímu orgánu dne 3. 2. 2016 žalobce sdělil, že provozovatelem vozidla v době spáchání přestupku byl pan V. M., nar. X., bytem ve X. Žalobce k tomu současně doložil kopii kupní smlouvy o prodeji motorového vozidla ze dne 29. 6. 2015, z níž vyplynulo, že se žalobce s panem M. dohodli na prodeji motorového vozidla tovární značky X., RZ: X. Ze závěrečných ustanovení kupní smlouvy dále vyplynulo, že se prodávající (žalobce) zavázal provést odhlášení předmětného vozidla z evidence motorových vozidel a přihlášení na kupujícího, a to nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne podpisu této smlouvy. Prodávající se rovněž zavázal ve stejné lhůtě předat kupujícímu doklady od vozidla (technický průkaz, osvědčení o registraci vozidla), které z důvodu přehlášení nemohl předat při podpisu smlouvy.
26. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že panu V. M., tedy osobě označené žalobcem za pachatele přestupku, byla zaslána dne 22. 2. 2016 výzva k podání vysvětlení s tím, aby se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavil dne 16. 3. 2016 mezi 8:30 až 10:30 hod. nebo od 13:00 do 16:00 hod., a to za účelem podání vysvětlení k předmětnému přestupku. Zásilka s touto výzvou se však prvostupňovému správnímu orgánu vrátila dne 8. 3. 2016 jako nedoručená, protože adresát je na uvedené adrese neznámý, neboť zde sídlí pouze Magistrát města Zlína. Dle výpisu dat z registru obyvatel bylo ověřeno, že adresa pobytu V. M. (X.) je skutečně adresou Magistrátu města Zlína. Věc vůči V. M. byla odložena. Z karty vozidla tovární značky X., RZ: X., totiž bylo ještě zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla je žalobce s platností od 15. 12. 2014. K datu tisku tohoto výpisu z karty vozidla, tj. ke dni 10. 10. 2016 byl žalobce nadále provozovatelem předmětného vozidla, tzn. byl provozovatelem vozidla k datu spáchání řešeného přestupku (správního deliktu). Na základě všech shora uvedených zjištění byl ve věci žalobce vydán prvostupňovým správním orgánem příkaz dne 13. 10. 2016, č. j. ODSČ-35430/16-16, který nabyl právní moci dne 2. 11. 2016.
27. Podáním ze dne 1. 2. 2017 žalobce požádal o obnovu shora popsáního správního řízení, které bylo ukončeno pravomocným příkazem ze dne 13. 10. 2016.
28. Obnova řízení je mimořádný opravný prostředek, kterým lze zasáhnout do již pravomocného rozhodnutí z důvodů taxativně stanovených zákonem v § 100 odst. 1 správního řádu. Obnova řízení je dle této právní úpravy přípustná, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které

účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

29. Pokud důvody žádosti o obnovu řízení neodpovídají žádnému ze shora uvedených důvodů, správní řád neumožňuje řízení obnovit, a tedy ani se zabývat dále námitkami žadatele v rámci řízení o obnově. Je třeba mít na paměti, že jde o mimořádný opravný prostředek, který neslouží a neumožňuje přezkoumání každého pravomocného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v celém rozsahu.
30. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník řízení podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
31. Podle § 100 odst. 3 správního řádu může o obnově řízení rozhodnout ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí též správní orgán z moci úřední, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odst. 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.
32. Ze správního spisu bylo k tomu zjištěno, že žalobce splnil podmínku objektivní lhůty pro obnovu řízení, když tato objektivní tříletá lhůta počala běžet ode dne právní moci příkazu (2. 11. 2016) do podání žádosti žalobce o obnovu řízení (1. 2. 2017). Objektivní tříletá lhůta tedy ještě neuplynula a byla dodržena. Sporné zůstalo splnění subjektivní lhůty, a to proto, že nebylo možné určit počátek jejího běhu ze spisového materiálu, protože správní orgány vyhodnotily splnění této podmínky ve prospěch žalobce s tím, že tato podmínka byla také splněna. I přesto žalobce uváděl, že se o důvodech obnovy řízení dozvěděl dne 8. 12. 2016, kdy vyšla najevo údajně dříve neznámá skutečnost o adrese pobytu V. M. (kupující vozidla), která již existovala v době původního řízení, avšak žalobce ji v původním řízení nemohl uplatnit. Podle návrhu žalobce šlo o zjištění adresy pobytu uvedené osoby z veřejně přístupných rejstříků, konkrétně z živnostenského rejstříku a registru ekonomických subjektů ARES, v nichž byl V. M. zapsán ode dne 1. 9. 2015 s adresou X. Vzhledem k tomu, že správní orgány posoudily otázku splnění subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení za splněnou (ve prospěch žalobce), není třeba splnění této podmínky dále rozporovat.
33. Dále bylo třeba posoudit žalobcem tvrzené důvody obnovy řízení. Žalobce svoji žádost o obnovu řízení odůvodnil zejména tak, že rozhodnutí bylo založeno na nesprávném a zjednodušujícím pojetí skutkových okolností projednávané věci. Žalobce tvrdil, že vozidlo prodal, a že v době uzavírání kupní smlouvy s kupcem na předmětné vozidlo mu nebylo známo, že adresa uváděná kupujícím jako adresa jeho trvalého pobytu je pouze adresou ohlašovny trvalého pobytu ve Zlíně, a že tak kupujícímu fakticky nebude možné doručovat poštu na tuto adresu, kupující nebude na této adrese zastižitelný a nebude zde

poštu přijímat. Z hlediska liberačních důvodů se údajně žalobce nedomáhal pouze svého soukromoprávního vztahu s osobou kupujícího, panem M., ale také důležitých souvisejících okolností, k nimž navrhoval důkazy. Po prodeji vozidla kupující údajně odmítal poskytnout veškerou součinnost k zápisu změny vlastníka v registru vozidel. Rovněž správní orgán provozující registr vozidel v Prostějově prý odepřel žalobci poskytnout informaci, jak by měl uvedenou situaci řešit a odmítl změnu zápisu v registru vozidel provést. Uvedená problematika se změnila až novelizací zákona o silničním provozu, která již umožňuje takovou situaci řešit. Skutečná doručovací adresa kupujícího, jemuž vozidlo žalobce prodal, vyšla najevo až změnou zápisu v rejstříku ekonomických subjektů, která byla uskutečněna dne 8. 12. 2016 (vedle toho však žalobce v žádosti o obnovu řízení uváděl, že adresa V. M. je v živnostenském rejstříku a registru ekonomických subjektů ARES ode dne 1. 9. 2015 zapsána jako X.

34. Podmínkou pro zahájení obnovy řízení, jenž vyplývá z § 100 odst. 1 správního řádu, je, aby vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které již existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.
35. Krajský soud má ve shodě s žalovaným či prvostupňovým správním orgánem za to, že žalobce v podané žádosti neuvedl žádný takový důkaz nebo skutečnost, které by nově vyšly najevo a dříve byly neznámé, přičemž by existovaly již v době původního řízení (příkazní řízení). Veškeré žalobcem uváděné důvody totiž jednak nebyly neznámé (nemohly aktuálně vyjít najevo), a jednak je mohl žalobce uplatnit již v původním řízení, a to podáním odporu proti příkazu ze dne 13. 10. 2016. Žalobce byl v příkazu poučen tak, že může proti příkazu podat ve lhůtě 8 dnů odpor, čímž se příkaz zruší a správní řízení bude pokračovat. Jelikož v uvedené věci žalobce proti příkazu odpor nepodal, stal se příkaz pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (dne 2. 11. 2016). Nutno také poukázat na to, že žalobce byl poučen v závěru příkazu detailně o důsledcích podání či nepodání odporu proti příkazu (tj. obdržel přiměřené poučení o opravném prostředku).
36. Pokud jde o okolnosti prodeje vozidla, uzavření kupní smlouvy a adresa trvalého pobytu kupujícího V. M. (adresa ohlašovny trvalého pobytu), včetně nemožnosti doručování pošty na uvedenou adresu, pak tyto žalobcem namítané skutečnosti již byly známy v době, kdy bylo vedeno příkazní řízení. Žalobce je mohl uplatňovat i v odporu proti vydanému příkazu. Odpor však vůbec nepodal. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou tedy skutečnostmi novými a dosud neznámými (byť existovaly již v době původního řízení) ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Aktuálně uváděné námitky v žádosti o obnovu řízení měl žalobce možnost uplatnit již v původním příkazním řízení, pokud by včas podal odpor proti příkazu. To se však nestalo. Navíc skutečnosti a důkazy, které žalobce uvedl v žádosti o obnovu řízení, neodůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Za této situace nemohly správní orgány shledat naplnění zákonných důvodů pro obnovu řízení a bylo na místě žádost žalobce o obnovu řízení zamítnout. Navíc obnovu řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.
37. V posuzované věci nedošlo k žádné ze situací předvídaných v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu. Ze správního spisu vyplynulo, že při vydání příkazu správní orgán

vycházel jednak z oznámení přestupku neznámého pachatele, dále z fotodokumentace a dále se opíral o další listiny založené ve správním spise. V aktuálně vedeném řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

38. Příkaz byl žalobci doručován na adresu jeho trvalého bydliště v Prostějově, když jiná adresa pro doručování nebyla žalobcem uvedena a nebyla ani vedena v informačním systému evidence obyvatel. Při šetření ze správního spisu bylo také zjištěno, že zásilka s příkazem byla pro žalobce připravena k vyzvednutí na poště dne 18. 10. 2016, a že žalobce si ji dne 24. 10. 2016 převzal. Po tomto datu marně uplynula lhůta 8 dnů pro podání odporu, pročež příkaz nabyl právní moci dne 2. 11. 2016.
39. Žalobce v žalobě prvostupňovému správnímu orgánu vytýká, že operativně nevyužil všech možností, které správní řád pro doručování fyzickým osobám umožňuje, a že se nepokusil o jiný způsob doručení kupujícímu V. M., resp. zejména o doručení na jinou jeho adresu zjištěnou z veřejně přístupných rejstříků.
40. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že bylo povinností žalobce coby aktuálního provozovatele vozidla, s nímž byl spáchán přestupek (správní delikt), podat vysvětlení a sdělit přesné údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, když šlo o osobu odlišnou od provozovatele vozidla. Bylo ověřeno, že ke dni spáchání přestupku byl žalobce uveden v kartě vozidla jako jeho provozovatel. Správní orgán rovněž ověřil adresu pobytu V. M., kterého žalobce označil jako řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Adresa pobytu této osoby, tak jak ji uvedl žalobce, a jak byla posléze zjištěna správním orgánem v registru obyvatel, se zcela shodovala, jednalo se o X. Stejná adresa pak byla uvedena na kupní smlouvě o prodeji motorového vozidla, kterou žalobce k důkazu předkládal. Správní orgán tak nemohl mít žádné indicie pro závěr, že označená adresa V. M. je nesprávná. Prvostupňový správní orgán proto nepochybil, pokud v případě doručování fyzické osobě doručil písemnost na adresu jednak uvedenou provozovatelem vozidla, a jednak zapsanou v informačním systému základních registrů. Jednalo se právě o výzvu ze dne 22. 2. 2016 k podání vysvětlení, která byla údajnému pachateli přestupku zaslána na výše uvedenou adresu. Z uvedené adresy se zásilka vrátila správnímu orgánu zpět jako nedoručitelná – adresát neznámý, neboť na uvedené adrese sídlí pouze Magistrát města Zlína. Jednalo se tedy o ohlašovnu trvalého pobytu a jiná adresa této osoby nebyla správnímu orgánu známa a rovněž žalobce coby provozovatel předmětného vozidla, který musí zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, žádnou jinou adresu k této osobě neuvedl. S takto nedostatečně označenou osobou nemohl správní orgán zahájit řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Další šetření k osobě označeného řidiče již prováděny nebyly a v souladu se zákonem byl povolán k odpovědnosti provozovatel vozidla (žalobce) v rámci řízení o jiném správním deliktu.
41. Podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu má žalobce jako provozovatel vozidla povinnost přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla pouze osobě, o které zná

údaje potřebné k určení její totožnosti, resp. osobě, o níž nezná takové údaje potřebné k určení její totožnosti, nesmí svěřit samostatné řízení vozidla.

42. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností projedná správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích pouze tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatel přestupku a 1. nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo 2. řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
43. Správní orgán rovněž v posuzované věci ze zákona učinil pouze nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu), a to právě dotazem u provozovatele vozidla, kontrolou evidence obyvatel, a také výzvou k podání vysvětlení osoby za řidiče označené. V nyní posuzované věci učinil prvostupňový správní orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a protože s ním nemohl zahájit řízení o přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, provedl řízení ve věci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s žalobcem. Uvedený postup správních orgánů nebyl shledán nesouladný se zákonem, přitom o tomto postupu byl žalobce předem uvědomen, již ve výzvě provozovateli vozidla ze dne 15. 1. 2016.
44. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Posledně citované ustanovení míří na situace provozovatele vozidla, který za správní delikt neodpovídá, pokud prokáže, že v době porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena tabulka s jeho registrační značkou, nebo již podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Posledně uvedené případy odcizení vozidla, odcizení registrační značky nebo podání žádosti o změnu zápisu provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, nejsou v právě řešeném případě žalobce aplikovatelné. Ovšem pouze tyto liberační důvody, pokud nastanou, znamenají beztrestnost provozovatele vozidla ve vztahu ke správnímu deliktu. Z dikce zákona je také zřejmé, že důkazní břemeno leží na straně provozovatele a pokud se mu nepodaří existenci těchto liberačních důvodů doložit a v řízení prokázat, zůstává jeho odpovědnost za správní delikt zachována (objektivní odpovědnost).
45. Z posledně citovaného § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu mj. také vyplývá, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, pak již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Z uvedené dikce vyplývá, že je-li zahájeno řízení s provozovatelem vozidla, již nelze zahájit řízení o přestupku se sděleným řidičem. Proto také sdělení kontaktní adresy řidiče až po zahájení řízení s provozovatelem vozidla, nebylo již v posuzované věci relevantní. Ze stejného důvodu proto důkazy předložené žalobcem spolu se žádostí o obnovu řízení nemohly být ku prospěchu žalobce, a také neodůvodňovaly jiné řešení

otázky, jež byla předmětem rozhodování dosavadního řízení. Proto nebyly splněny podmínky uvedené v § 100 odst. 1 správního řádu pro obnovu řízení.

46. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce coby provozovatel vozidla byl povinen znát úplné, správné, kompletní a aktuální údaje o řidiči vozidla, kterému vozidlo svěřil (§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu), z čehož také plyne, že by provozovatel neměl svěřit vozidlo osobě, o níž nezná bližší údaje. V této souvislosti lze ve shodě s žalovaným odkázat na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 7 As 135/2016, podle něhož „lze po provozovateli vozidla legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům“.
47. Pokud žalobce svoji žádost o obnovu řízení dokládal odkazovanými důkazy, pak tyto nebyly ve věci relevantní, neboť mohly být uplatněny již v původním příkazním řízení. Pokud pak žalobce odkazoval na jiné správní řízení vedené u Magistrátu města Zlína údajně v podobné věci kupujícího, kdy správní orgán řízení o správních deliktech provozovatele vozidla zastavil, pak k tomu krajský soud uvádí, že šlo nejen o jiný správní orgán a jiné řízení, ale také že se v žádném případě nejednalo o obnovu řízení tak, jako v nyní posuzovaném případě. Tento odkaz na jiné řízení tak není pro nyní posuzovanou věc relevantní. Zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení jsou zcela odlišné.
48. Žalobci nelze dále přisvědčit v tom, že by správní orgány postupovaly pouze šablonovitým způsobem. Ostatně žalobce toto své spekulativní a obecné tvrzení ničím nedokládá. Pokud by však správní orgán postupoval pouze obvyklým způsobem, jak žalobce na jiném místě žaloby uvádí, pak by to znamenalo, že k podobným případům přistupuje stejně a nedělá při jejich posuzování rozdíly. Krajský soud má za to, že správní orgány postupovaly v posuzované věci v souladu s právními předpisy, a také základními zásadami činnosti správních orgánů.
49. Žalobce dále v žalobě namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl nesprávný údaj o datu podání žádosti o obnovu řízení. Žalobce podal žádost o obnovu řízení elektronicky se zaručeným podpisem již dne 1. 2. 2017 a toto své podání doplnil obdobnou cestou ještě dne 14. 3. 2017. Tyto okolnosti jsou nesporné a soud je ověřil z obsahu správního spisu. Pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně uvedl, že žalobce své podání učinil dne 14. 3. 2017, pak toto tvrzení bylo nesprávné a neúplné. Ostatně správná data podání byla jednoznačně patrná z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím druhostupňovým jeden celek. V rozhodnutí žalovaného tedy byl uveden nesprávný údaj o datu podání, který však neměl vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobci současně nebylo upřeno to, že datem podání žádosti o obnovu řízení byla splněna objektivní i subjektivní lhůta stanovená zákonem pro včasnost tohoto podání (při zkoumání splnění subjektivní lhůty bylo postupováno ve prospěch žalobce, když nebylo možné přesně určit den, kdy se žalobce dozvěděl o důvodu obnovy řízení).

50. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nepostupovaly s řádnou odbornou péčí a nezjišťovaly všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce (§ 50 odst. 3 správního řádu), pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobce nijak neupřesnil, v čem konkrétně spatřuje závadnost postupu správních orgánů a k jakému konkrétnímu pochybení z jeho pohledu došlo. Za těchto okolností se ani soud nemůže blíže k této námitce vyjádřit. Krajský soud obdobné pochybení neshledal. Podobně soud musí reagovat také na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, když rozhodnutí podle žalobce údajně neobsahuje zákonné náležitosti (podklady pro rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce). Z uvedeného tvrzení není zřejmé, které konkrétní podklady, úvahy a informace považuje žalobce v napadeném rozhodnutí za nedostatečné, resp. které tam chybí. Jelikož prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek, nemusí být veškeré skutečnosti obsaženy v obou rozhodnutích a tyto rozhodnutí se mohou vzájemně doplňovat. I přes jistou stručnost obou správních rozhodnutí, krajský soud v jejich případě neshledal neúplnost či nedostatečnost, jak namítal žalobce. Jelikož žalobce neupřesnil údajné nedostatky napadeného rozhodnutí v zákonných náležitostech (podkladech, úvahách správního orgánu a informacích o vypořádání se s návrhy a námitkami žalobce), nemohl se k nim krajský soud blíže vyjádřit. Žalobce také nijak neupřesnil, se kterými jeho důkazními návrhy a vznesenými námitkami se žalovaný nijak nevypořádal. Soud není oprávněn ani povinen tyto za žalobce dohledávat. Není také pravdivé tvrzení žalobce v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy, nýbrž jen pouze obecné citace právní úpravy. Pokud žalobce dále uváděl, že žalovaný nepostupoval řádně a v souladu s příslušnými právními předpisy, pak krajský soud nemohl s takovým obecným tvrzením souhlasit, protože pochybení v tomto směru neshledal. Obdobně se žalobce vyjadřoval k porušení § 3, § 2, § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu, přičemž neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti svědčící o porušení těchto ustanovení. V posuzované věci však krajský soud taková pochybení neshledal, přitom ale poukazuje také na to, že se blíže těmito námitkami nemohl zabývat, neboť byly příliš obecné a nekonkrétní.
51. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že nebylo možné dovodit počátek běhu subjektivní lhůty, protože bylo postupováno ve prospěch žalobce a lhůta byla považována za zachovalou, pak takový postup nemohl žalobce zkrátit na jeho právech. Přesto žalobce v žalobě namítal nesprávnost takového závěru s tím, že již v žádosti o obnovu řízení uvedl, že důkaz o nové adrese pobytu kupce vozidla V. M. vyšel najevo již ke dni 8. 12. 2016. Uvedené datum však žalobce ničím neprokázal (neprokázal, že právě k tomuto datu vyšla najevo nová adresa pobytu žalobce, když v živnostenském rejstříku a registru ekonomických subjektů ARES byla tato údajně nová adresa evidována již k datu 1. 9. 2015; ode dne 8. 12. 2016 byl V. M. zapsán s uvedenou adresou v obchodním rejstříku jako jednatel obchodní společnosti). Ve shodě s žalovaným krajský soud nepovažuje datum 8. 12. 2016, kdy žalobce údajně zjistil náhradní doručovací adresu sděleného řidiče, za počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Je-li již zahájeno řízení s provozovatelem vozidla, nelze již zahájit řízení o přestupku se sděleným řidičem (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Proto sdělení kontaktní adresy řidiče po zahájení řízení s provozovatelem vozidla již nebylo relevantní.
52. Ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je odpovědnost za přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla odpovědností objektivní, a tedy se neposuzuje, zda se

provozovatel vozidla skutečně dopustil jednání majícího znaky přestupku. Může jít někdy i o rozhodnutí nespravedlivé. Žalobcem oznámený řidič byl v posuzované věci správním orgánem řádně obeslán, zásilka se však vrátila zpět, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý. Pro úplnost krajský soud ještě uvádí zjištění z kupní smlouvy o prodeji motorového vozidla, jenž byla založena ve správním spise, a sice že se žalobce coby prodávající v čl. VI. zavázal provést odhlášení předmětného vozidla na kupujícího z evidence motorových vozidel, a to nejpozději do 10 pracovních dnů od podpisu této smlouvy (ode dne 29. 6. 2015), a dále se zavázal předat kupujícímu doklady od vozidla (technický průkaz, osvědčení o registraci vozidla), které z důvodu přehlášení nemohl předat kupujícímu při podpisu smlouvy. Z uvedeného vyplývá, že bylo úkolem právě žalobce provést odhlášení předmětného vozidla z evidence motorových vozidel. I když žalobci podle jeho tvrzení neposkytl kupující potřebnou součinnost k přehlášení vozidla na osobu kupujícího, žalobce coby prodávající si musel být po celou dobu vědom toho, že k uvedené změně v registru motorových vozidel nedošlo. Proto ani následně vydané rozhodnutí o správním deliktu nemohlo být pro žalobce příliš překvapivé.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu jejich náhrada nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.